

1. ชื่องานวิจัย : การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่บ้าน

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยโดยการใช้กิจกรรมการเล่านิทานที่บ้าน
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้าน

3. สมมติฐานงานวิจัย

1. เด็กปฐมวัยมีทักษะการฟังก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้าน แตกต่างกัน
2. เด็กปฐมวัยมีทักษะการพูดก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้าน แตกต่างกัน

4. ตัวแปรในงานวิจัย

ตัวแปรต้น: กิจกรรมการอ่านนิทาน ร่วมกัน

ตัวแปรตาม: ทักษะทางภาษาด้านการอ่านและ การเขียนของเด็กปฐมวัย

5. การดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบกึ่งทดลอง (Quasi

Experimental Design) โดยประเมินก่อนเรียนด้วยแบบประเมินทักษะการฟังและการพูด จัดกิจกรรมการเล่านิทานที่บ้านเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด โดยการใช้นิทานที่บ้าน รวมเวลา 12 วัน ทำการ ประเมินหลังเรียน โดยใช้แบบประเมินทักษะการฟังและการพูด และปฏิบัติเช่นเดียวกับ การประเมินก่อนเรียน ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นปฐมวัยปีที่ 2 ที่มีอายุระหว่าง 4-5 ปีที่กำลังศึกษาที่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลนาสี อำเภอสวรรคคูหา จังหวัดหนองบัวลำภู จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนรวม 28 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลนาสี อำเภอสวรรคคูหา จังหวัดหนองบัวลำภูจำนวน 15 คน ได้มาโดย การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นแผนการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษา ด้าน การฟังและการพูด จำนวน 12 แผน

2. แบบประเมินทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่น นิทานพื้นบ้าน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ประเมินก่อนเรียนด้วยแบบประเมินทักษะการฟังและการพูด ดำเนินการโดยผู้วิจัย เป็นผู้ดำเนินกิจกรรมสนทนาและเล่านิทาน โดยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการถามและตอบ บรรยายภาพ เล่าเรื่อง เป็นต้น

2. ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้านเพื่อ พัฒนาทักษะการฟังและการพูด โดยการใช้นิทานพื้นบ้าน ในช่วงเวลาของการจัดกิจกรรมเสริม ประสพการณ์เป็นเวลา 30 นาที ในวันจันทร์ พุธ วันศุกร์ ภายใน 4 สัปดาห์ รวมเวลา 12 วัน

3. ทำการประเมินหลังเรียน โดยใช้แบบประเมินทักษะการฟังและการพูด และปฏิบัติ เช่นเดียวกับการประเมินก่อนเรียน การวิเคราะห์ข้อมูล 1.วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบประเมินทักษะการฟังและการพูด ของเด็ก

ปฐมวัย โดยวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2. เปรียบเทียบคะแนนด้านการฟัง การพูด ก่อนและหลังการจัดกิจกรรม การเล่า นิทานพื้นบ้านโดยการทดสอบค่าที่แบบสองกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน โดยใช้ t-test (Dependent Samples)

6.สรุปผลการวิจัย (โดยย่อ)

1. ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบประเมินทักษะของเด็กปฐมวัยโดยใช้ กิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้าน ด้านการฟังและการพูด สรุปได้ ดังนี้ 1.1 ค่าเฉลี่ย (X) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบประเมิน ทักษะ ของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้าน ด้านการฟัง โดย ภาพรวมหลังการจัด กิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.28 สูงกว่าก่อนการจัด กิจกรรมคือมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.94 และเมื่อ วิเคราะห์เป็นรายด้าน ทั้งด้านการ ตอบคำถาม การเข้าใจความหมายของคำและการปฏิบัติตามคำสั่ง พบว่า มี ค่าเฉลี่ย (X) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนแบบประเมิน ความสามารถทางการสื่อสารด้านการฟังของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมสูง กว่าก่อนการจัด กิจกรรม 1.2 ค่าเฉลี่ย (X) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนประเมินทักษะ ของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน พื้นบ้าน ด้านการพูด โดยภาพรวมหลังการจัด กิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.06 สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมคือมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.80 และเมื่อ วิเคราะห์เป็น รายด้าน ทั้งด้านการออกเสียงพูด การเล่าเรื่องจากภาพ และการสนทนา ถ่ายทอด เรื่องราว พบว่ามีค่าเฉลี่ย (X) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนแบบประเมิน ความสามารถของเด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมสูง กว่าก่อนการจัดกิจกรรม 2.ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการการสื่อสารด้านการ

ฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้ กิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้าน ก่อนและ หลังการจัดกิจกรรม สรุปได้ ดังนี้

2.1 ความสามารถของเด็กปฐมวัยที่ใช้กิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้าน ด้านการฟัง โดยภาพรวม หลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าพัฒนาการการสื่อสารด้านการฟังก่อนการจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อ พิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พัฒนาการทาง การฟังด้านการเข้าใจความหมาย ของคำ การตอบคำถาม และการปฏิบัติ ตามคำสั่งหลังการจัด กิจกรรมสูงกว่าความสามารถทางการฟังก่อนการจัด กิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.01

2.2 ความสามารถของเด็กปฐมวัยที่ใช้กิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้าน ด้านการพูด โดยภาพรวมความสามารถด้านการพูดหลังการจัดกิจกรรม สูงกว่า ความสามารถด้านการพูดก่อน การจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความสามารถด้านการพูดของ เด็กปฐมวัย ด้านการออกเสียง การเล่าเรื่องจากภาพ การสนทนา ถ่ายทอด เรื่องราว หลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าความสามารถทางการสื่อสารด้านการพูด ก่อนการ จัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01ดังนี้

7.ข้อเสนอแนะในงานวิจัย

1. ก่อนนำแผนการจัดกิจกรรมไปใช้ ครูผู้สอนควรศึกษาแผนการจัดกิจกรรม โดยละเอียด เพื่อที่จะได้นำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง รวมถึงการเตรียมสื่อ ประกอบการจัดประสบการณ์ไว้ล่วงหน้า ซึ่งจะส่งผลให้การจัดประสบการณ์มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
- 2.ครูผู้สอนควรมีการปรับเวลาในการจัดกิจกรรมให้มีความยืดหยุ่นได้ เนื่องจากกิจกรรม เสริมประสบการณ์ใช้เวลาค่อนข้างมาก เป็นกิจกรรมที่เน้นเด็กเป็นศูนย์กลางจำเป็นต้องให้ นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมมากที่สุดจึงต้องใช้เวลามาก
- 3.ครูผู้สอนสามารถนำกิจกรรมไปจัดเสริม ประสบการณ์กับเด็กทั่วไปได้โดยอาจแบ่งกลุ่มและให้ตัวแทนแสดงความคิดเห็น

และอาจปรับเปลี่ยนประเมินพัฒนาการหรือเพิ่มแบบทดสอบมาวัดพัฒนาการของผู้เรียนก็ได้

8.แหล่งอ้างอิง (ตามแบบของAPA)

รสสุคนธ์ แนนบุตร, ศรีกัญญภัทสรังษีบรรกุล. (2557). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย โดยใช้กิจกรรม

การเล่นิทานพื้นบ้าน. วารสารสังคมศาสตร์วิชาการ, ปีที่ 7, (ฉบับที่ 2) สืบค้นจาก

<https://www.tci->

[thaijo.org/index.php/social_crru/article/viewFile/80230/63933](https://www.tci-thaijo.org/index.php/social_crru/article/viewFile/80230/63933)

1.ชื่องานวิจัย : การพัฒนาจริยธรรมของเด็กปฐมวัยโดยการเล่านิทานและติดตามผล

2.วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการพัฒนาจริยธรรมของเด็กปฐมวัยโดยการเล่านิทานและการติดตามผล

3.สมมติฐานงานวิจัย

เด็กปฐมวัยหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานและติดตามผล มีการพัฒนาจริยธรรม

4.ตัวแปรในงานวิจัย

ตัวแปรต้น : การเล่านิทานและติดตามผล

ตัวแปรตาม : การพัฒนาจริยธรรมของเด็กปฐมวัย

5.การดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย - หญิง อายุ 5 – 6 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนบูรารักษ์ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่าง อย่างง่าย 2 ขั้นตอน โดยคัดเด็กที่ได้คะแนนจริยธรรมต่ำสุด 15 อันดับแรกมา15คน เพื่อเป็นกลุ่มทดลอง 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วันๆ ละ 20 นาที รวมทั้งสิ้น 24 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเล่านิทานและติดตามคือ 1) นิทาน 2) แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

3) แบบทดสอบการพัฒนาริยธรรมของเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 4) แบบติดตามผล มีค่าความเชื่อมั่น 0.70

แบบแผนการวิจัยใช้ แบบ One - Group Pretest - Posttest Design

วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ค่าเฉลี่ยและ t - test Dependent

6.สรุปผลการวิจัย (โดยย่อ)

ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานและติดตามผล มีการพัฒนาริยธรรม หลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานอยู่ในระดับดีมาก แตกต่างจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

7.ข้อเสนอแนะในงานวิจัย

8.แหล่งอ้างอิง (ตามแบบของAPA)

คารารัตน์ แดงแยม. การพัฒนาริยธรรมของเด็กปฐมวัยโดยการเล่านิทานและติดตามผล. สืบค้นจาก

www.sl.ac.th/html_edu/sl/temp_emp_research/764.doc

1.ชื่องานวิจัย การส่งเสริมทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือนิทาน

2.วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อส่งเสริมทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือนิทาน

3.สมมติฐานงานวิจัย

เด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมการเล่านิทานประกอบหนังสือนิทาน มีทักษะการพูดชัดเจนขึ้น

4.ตัวแปรในงานวิจัย

ตัวแปรอิสระ	ได้แก่	หนังสือนิทาน
ตัวแปรตาม	ได้แก่	ทักษะการพูด

5.การดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มประชากร

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาแบบกรณีเจาะจง ของนักเรียนอนุบาลปีที่ 2 / 7 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ฉะเชิงเทรา จำนวน 4 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน
2. แผนการบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด

3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.1 แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ศึกษาเอกสารนิทานสำหรับเด็ก 5 ปี

- กำหนดกิจกรรมการเล่านิทานจำนวน 6 แผ่น

3.2 แบบบันทึกการสังเกตการณ์พูด

- การสร้างแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทางด้านการพูด ซึ่งใช้แบบสังเกตพฤติกรรมและจดบันทึกทางด้านการพูด

4. วิธีการดำเนินการทดลอง

1. การดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 / 7 โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ฉะเชิงเทรา ซึ่งมีจำนวน 26 คน จากการที่สังเกตมีเด็กจำนวน 4 คน ชาย – หญิง ซึ่งมีปัญหาทางด้านการพูด จึงได้รับการส่งเสริมทักษะทางด้านการพูด

2. การดำเนินการศึกษาครั้งนี้ จัดโดยการให้เด็กร่วมกันทำกิจกรรมเล่านิทาน ซึ่งการที่เด็กได้ร่วมทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โดยใช้ระยะเวลาในการทดลอง 12 ครั้ง ซึ่งจัดให้เด็กร่วมทำกิจกรรมการเล่านิทานที่หลากหลาย และถามความสนใจของเด็ก การศึกษานี้จัดเป็นลักษณะของกลุ่มใหญ่ และมีการจดบันทึก การสังเกตพฤติกรรมทางด้านการ

พูด การศึกษา โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลอง และจัดบันทึกการสังเกต พฤติกรรมด้วยตนเอง

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกต โดยการจัดบันทึกพฤติกรรมทางด้านการพูด

6.สรุปผลการวิจัย (โดยย่อ)

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมทักษะในการพูด โดยใช้นิทานประกอบ

ประชากรที่ศึกษาในครั้งนี้เป็นนักเรียน ชาย – หญิง อนุบาล 2 / 7 ภาคเรียนปี 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนเซนต์หลุยส์ ฉะเชิงเทรา จำนวน 4 คน โดยได้ดำเนินการดังนี้

- สังเกตพฤติกรรมในแต่ละครั้งที่เล่านิทาน โดยการจัดบันทึก พฤติกรรมที่นักเรียนได้แสดงออกในขณะที่ฟังนิทานของนักเรียนจำนวน 4 คน

- สังเกตการณ์พูดตอบโต้กับครูและเพื่อน ๆ ด้วยกันในขณะทำ กิจกรรมการเล่านิทาน และกิจกรรมสร้างสรรค์ กิจกรรมเสรี โดยผู้ทำการวิจัย ได้จัดบันทึกพัฒนาการทางด้านภาษา

- สังเกตการณ์เล่านิทานในกิจกรรมเสริมประสบการณ์ที่มีนักเรียน จำนวน 22 คนได้แบ่งเป็น 2 ช่วง และสังเกตการณ์เล่านิทานก่อนนอนกับ นักเรียนจำนวน 4 คน ในการจัดกิจกรรมเนื้อหาที่ใช้นิทานที่ใช้เป็นแบบพื้นบ้าน และนิทานอีสป

- เครื่องมือที่ใช้ในการสังเกต ได้แก่ การจัดบันทึก นิทาน รูปภาพ ในนิทาน

- การเปลี่ยนแปลงทางด้านภาษาพูด เด็กเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงขึ้น เรื่อย ๆ จากการพูดออกเสียงไม่ค่อยชัดและการเล่าเรื่องที่ยังไม่เป็นเรื่องราว จนเริ่มชัดเจน และเป็นเรื่องราวได้มากขึ้น สามารถสื่อสารกับเพื่อนและครูได้ดี ยิ่งกว่าเดิม มีความสนุกสนานเพลิดเพลินและมีความสนุกสนานในการฟัง นิทาน

อภิปรายผล

การทำผลงานวิจัยในครั้งนี้ ผลการสังเกตการณ์จัดกิจกรรมการเล่านิทาน ด.ช. เอ ,ด.ญ. บี , ด.ญ. ซี , ด.ช. ดี (นามสมมติ) มีพฤติกรรมการพูดชัดขึ้น แสดงให้เห็นว่านิทานมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางด้านการพูดของเด็ก (จิตรารักษ์ เตมียกุล 2531 : 54) กล่าวไว้ว่าการฟังนิทานของเด็กปฐมวัยโดยใช้ภาษาภาพประกอบและหุ่นมือให้เด็กได้แสดงความรู้สึกผ่านสื่อและการพูดได้อย่างสนุกสนาน (เกริก ยัยพันธ์ . 2539 : 87) กล่าวไว้ว่าการเล่านิทานเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ ทุกวัน เด็กสามารถพัฒนาสติปัญญา อารมณ์ ภาษา สังคม บุคลิกภาพ ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์ โดยใช้นิทานเป็นสื่อในการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ หนังสือนิทานเป็นส่วนหนึ่งของการส่งเสริมการเล่าเรื่องราวตามจินตนาการ ผู้ฟังมีการตอบสนองในการฟังนิทาน อยากเป็นผู้เล่าให้ผู้อื่นฟังและสามารถบอกเรื่องราวในนิทานได้ สามารถบอกให้ผู้อื่นเข้าใจในเรื่องราวที่ตนเองเล่า และมีจินตนาการฟังนิทานที่ผู้อื่นเล่าให้ฟังอย่างซ้ำอย่างเช่น อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ กล่าวไว้ว่า หากอยากให้เด็กฉลาดหลักแหลมต้องเล่านิทานให้เขาฟัง และหากอยากให้เขาฉลาดหลักแหลม ต้องเล่านิทานให้เขาฟังมาก ๆ การเล่านิทานซ้ำ ๆ จะช่วยให้การเชื่อมต่อของเซลล์สมองมีประสิทธิภาพมากขึ้นมีจินตนาการ การคิด การพูดได้อย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น หนังสือนิทานจึงเป็นส่วนหนึ่งของการคิดและพูดนำไปสู่การเขียนอยากอ่าน ชื่อหนังสือนิทานในแต่ละเรื่อง ได้ ผู้เล่าจึงต้องให้เด็กได้ดูหนังสือนิทานแล้วเล่าสิ่งที่ตัวของผู้ฟังอยากบอกเล่าให้ผู้อื่นฟังเป็นการพัฒนาการทางด้านการพูดให้ดีขึ้น

ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย

- เด็กมีพัฒนาการทางด้านการสื่อสารกับผู้อื่นได้ชัดเจนขึ้น
- การจัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้รูปภาพประกอบที่หลากหลายเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น
- เด็กส่วนใหญ่มีความสนใจ และร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุขสนุกสนาน เพลิดเพลิน
- เด็กกล้าแสดงความคิดเห็นออกมาทางด้านการพูดได้มากขึ้น

7.ข้อเสนอแนะในงานวิจัย

ข้อเสนอแนะ

- นิทานสามารถนำไปใช้กับกิจกรรมได้หลายกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนเกิด ความสนุกสนานเพลิดเพลิน
- จากการศึกษาที่ได้จัดกิจกรรมการเล่านิทานโดยใช้หนังสือนิทาน เพื่อให้เด็ก เกิดสิ่งเร้าและดึงดูดความสนใจ และเกิดการตอบโต้ทางการพูด
- การเลือกหนังสือนิทานควรมีสีสันสวยงามน่าสนใจ
- ผู้ทำการวิจัยในชั้นเรียนควรนำผลงานไปเผยแพร่ให้กับผู้สอนท่านอื่น ๆ นำไปใช้เป็นแนวในการทำวิจัยในชั้นเรียนในโอกาสต่อไป

8.แหล่งอ้างอิง (ตามแบบของAPA)

สุภี วงศ์พลับ. (2555). การส่งเสริมทักษะทางการพูดของเด็กปฐมวัยโดย ใช้หนังสือนิทาน. สืบค้นจาก

<https://www.tci->

[thaijo.org/index.php/social_crru/article/viewFile/80230/63933](https://www.tci-thaijo.org/index.php/social_crru/article/viewFile/80230/63933)

1.ชื่องานวิจัย: ผลการจัดประสบการณ์โดยใช้เกมเชิงคณิตศาสตร์ที่มีต่อ ความสามารถพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ ของเด็กปฐมวัย

2.วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบจำนวนของเด็กปฐมวัยมีคะแนนความสามารถพื้นฐานทางคณิตศาสตร์หลัง

ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เกมเชิงคณิตศาสตร์ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มกับเกณฑ์ร้อยละ

ละ 70

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้รับการสอน

โดยการจัดประสบการณ์โดยใช้เกมคณิตศาสตร์

3. สมมติฐานงานวิจัย

จากแนวคิด ทฤษฎี หลักการความสำคัญและประโยชน์ของการจัด

ประสบการณ์เกมการศึกษา

ผู้วิจัยจึงนำมาตั้งสมมติฐานการวิจัยดังนี้

1. เด็กปฐมวัยจำนวนทั้งหมดมีคะแนนความสามารถพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ

70 ของคะแนนเต็ม

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เกมเชิงคณิตศาสตร์มี

ความสามารถพื้นฐานทาง

คณิตศาสตร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

4. ตัวแปรในงานวิจัย

ตัวแปรอิสระ : การจัดประสบการณ์โดยใช้เกมเชิงคณิตศาสตร์

ตัวแปรตาม : ความสามารถพื้นฐานทางคณิตศาสตร์

5. การดำเนินการวิจัย

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 กลุ่ม
โรงเรียนบ้านไร่ดอนแดง

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 2

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียน
บ้านไร่ดอนแดง

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากำแพงเพชร เขต 2 จำนวน 30
คน ภาคเรียนที่ 2 ปี

การศึกษา 2555 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินงานวิจัย รวมทั้งสิ้น 2 ฉบับ
มีรายละเอียดการ

พัฒนาเครื่องมือแต่ละฉบับ ดังนี้

1. แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้เกมเชิงคณิตศาสตร์
2. แบบทดสอบความสามารถพื้นฐานทางคณิตศาสตร์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยสร้างความคุ้นเคยกับกลุ่มตัวอย่างเป็นระยะเวลา 1 สัปดาห์
2. ดำเนินการทดสอบนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลอง (pretest) โดยใช้
แบบทดสอบ

ความสามารถพื้นฐานทางคณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย แล้วตรวจให้คะแนน
ตามเกณฑ์ที่กำหนด

3. ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง โดยการจัดกิจกรรมโดยใช้เกมเชิง
คณิตศาสตร์ โดยผู้วิจัย

ดำเนินการทดลองด้วยตนเองเป็นเวลา 4 สัปดาห์ๆละ 3 วันๆ ละ 30 นาที
จากนั้น ดำเนินการทดสอบหลัง

การทดลอง (posttest) โดยใช้แบบทดสอบความสามารถพื้นฐานทาง
คณิตศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัย ชุด

เดียวกันกับแบบทดสอบที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง แล้วตรวจให้คะแนนตาม
เกณฑ์ที่กำหนด

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1.เปรียบเทียบจำนวนของเด็กปฐมวัยที่มีคะแนนความสามารถพื้นฐานทาง
คณิตศาสตร์ที่ได้รับ

การจัดประสบการณ์โดยใช้เกมเชิงคณิตศาสตร์ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ด้วยสถิติ
ทดสอบความแตกต่างโดย

ใช้การทดสอบสัดส่วน

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของ นักเรียน
ชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่

ได้รับการสอนโดยการจัดประสบการณ์ โดยใช้การทดสอบทีกรณีกุ่มตัวอย่าง
ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test

dependent samples)

6.สรุปผลการวิจัย (โดยย่อ)

1. ความสามารถพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด
ประสบการณ์โดยใช้เกมเชิงคณิตศาสตร์ร้อยละ 74 มีความสามารถพื้นฐานทาง
คณิตศาสตร์ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเกม
การศึกษาโดยเฉพาะเกมเชิงคณิตศาสตร์ช่วยฝึกทักษะในการเรียนรู้
พัฒนาการด้านความคิดให้กับเด็ก รู้จักการสังเกต ทดลอง คิดหาเหตุผลและเกิด
ความคิดรวบยอด แก้ปัญหาขณะเล่นดังที่จุฑามาศ เครือสาร (2554: 38) ได้
กล่าวถึงการจัดประสบการณ์เกมการศึกษาโดยใช้เกมเชิงคณิตศาสตร์เป็น
เครื่องจูงใจที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ มีสื่อประกอบการเล่น
ทำให้กิจกรรมน่าสนใจสนุกสนานและมีความเป็นรูปธรรม ทานองเดียวกับ
ผลการวิจัยของโดยตน วงศ์ราชา (2554) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ผลการใช้ชุด
กิจกรรมใน การพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย” และพบว่า
ผลของการพัฒนาความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยหลังจัด
ประสบการณ์ เด็กปฐมวัย มีความพร้อมทางคณิตศาสตร์คิดเป็นร้อยละ 94.58
ซึ่งเพิ่มขึ้นจากก่อนจัดประสบการณ์คิดเป็นร้อยละ 23.37

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้เกมเชิงคณิตศาสตร์มี
ความสามารถพื้นฐานทาง
คณิตศาสตร์ในด้านการเปรียบเทียบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดประสบการณ์ด้วยกิจกรรมเกม
การศึกษาโดยใช้เกมเชิงคณิตศาสตร์ทำให้เกิดความสนใจ เด็ก ๆ ร่วมกิจกรรม
อย่างสนุกสนาน เป็นการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยในรูปของกิจกรรม
บูรณาการผ่านการเล่น เพื่อให้เด็กเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง เกิดความรู้
ทักษะคุณธรรมจริยธรรมรวมทั้งเกิดการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม
และสติปัญญา ตรงตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยปีพ.ศ. 2546 ในการจัด
กิจกรรมโดยใช้เกมเชิงคณิตศาสตร์ ผู้วิจัยได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ที่
เรียบเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก มีสื่อและเกมที่หลากหลายซึ่งเป็นสิ่งที่
ใกล้เคียงกับตัวนักเรียน ช่วยส่งเสริมกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความสนใจติดตาม

บทเรียน และสร้างความรู้ความเข้าใจได้อย่างมีประสิทธิภาพทำให้นักเรียนเกิด
การเรียนรู้ได้จริง (สสวท. 2548: 13)

7. ข้อเสนอแนะในงานวิจัย

1. ในการจัดประสบการณ์โดยใช้เกมเชิงคณิตศาสตร์ บางกิจกรรม
อาจใช้เวลามากเนื่องจากเด็ก
ปฐมวัยมีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการนำการจัดประสบการณ์
โดยใช้เกมเชิงคณิตศาสตร์ไปใช้
ควรปรับเวลาและกิจกรรมให้เหมาะสม
2. ครูผู้สอนควรตระหนักถึงความสำคัญในการจัดกิจกรรมเกม
การศึกษาโดยใช้เกมเชิง
คณิตศาสตร์ จะต้องจัดกิจกรรมให้คล่องแคล่ว มีเทคนิคและพร้อม
ก่อนที่จะการจัดกิจกรรมให้กับเด็ก
ปฐมวัย

8. แหล่งอ้างอิง (ตามแบบของAPA)

สุมาพร เฉลิมพวง, บัญญัติ ชำนาญกิจ. (2557). ผลการจัดประสบการณ์โดยใช้
เกมเชิงคณิตศาสตร์ที่มีต่อ

ความสามารถพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย. สืบค้นจาก

<file:///C:/Users/chiangsaen/Downloads/29365-64511-1-SM.pdf>

1. ชื่องานวิจัย: ผลการจัดประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์ที่มีต่อความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ของเด็กปฐมวัย

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบ จำนวนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์มี ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มกับเกณฑ์ร้อยละ 75
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัด ประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์

3. สมมติฐานงานวิจัย

1. เด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์มี ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ หลังการจัดประสบการณ์ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม มีจ านวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 75
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์มี ความสามารถในการคิดวิเคราะห์สูง กว่าก่อนจัดประสบการณ์

4. ตัวแปรในงานวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์
ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์

5. การดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยทดลองเบื้องต้นโดยใช้ใช้แผนแบบการวิจัยแบบกลุ่มเดียวสอบก่อน และสอบหลังการทดลอง (One group pretest-posttest design)

ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เด็กปฐมวัย อายุ 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนบ้านศาลเจ้าไก่อต้อ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชาย-หญิงอายุระหว่าง 4-5 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ ชั้นอนุบาลปีที่ 1/2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ของโรงเรียนโรงเรียนบ้านศาลเจ้าไก่อต้อ จำนวนเด็ก นักเรียน 24 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) จากนักเรียนชั้นอนุบาล ปีที่ 1 จำนวนทั้งหมด 2 ห้องแล้วจับฉลากมา 1 ห้องเรียนได้ห้อง อ.1/2 ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ในการวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 2 ฉบับ มีรายละเอียดการพัฒนาเครื่องมือแต่ละฉบับ ดังนี้ 1. แผนการจัดประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์ เป็นแผนการจัดประสบการณ์ที่สร้างขึ้นโดยใช้รูปแบบการการจัดประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ซึ่งเป็นเนื้อหาสาระ เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเด็กประกอบด้วย 7 หน่วย ดังนี้ 1) ประสาทสัมผัส 2) สนุกกับน้ำ 3) สีสนั่นแสนสดใส 4) อากาศรอบตัว 5) อาหารดีมีประโยชน์ 6) ธรรมชาติน่ารัก 7) ดอกไม้แสนสวยจำนวน 21 แผน มีขั้นตอนการจัดประสบการณ์ 5 ขั้นตอน คือขั้นระบุปัญหา ขั้นตั้งสมมติฐาน ขั้นการทดลองหรือสำรวจ ขั้น วิเคราะห์ข้อมูล และขั้นสรุปผล ผู้วิจัยได้นำแผนการจัดประสบการณ์ให้ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษา ปฐมวัย จำนวน 3 คน ประเมินความเหมาะสมเรื่องความชัดเจน ถูกต้องของเนื้อหา ความสอดคล้องของ จุดประสงค์ กิจกรรมในแต่ละขั้นตอน เนื้อหาและความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งมีค่าเฉลี่ย คุณภาพของแผนเท่ากับ 4.48 2. แบบทดสอบ

วัดความสามารถในการคิดวิเคราะห์ เป็นแบบทดสอบที่มีคำถามเป็นรูปภาพ เป็นแบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีเกณฑ์ในการให้คะแนนคือตอบ ถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน ผู้วิจัยได้ได้พัฒนาแบบทดสอบโดย การศึกษาเอกสาร ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการและการเรียนรู้ของ เด็กปฐมวัย เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการคิดวิเคราะห์และสร้างแบบทดสอบวัด ความสามารถในการคิด คิดวิเคราะห์จำนวน 60 ข้อ แบ่งเป็น 3 ชุด ๆ ละ 20 ข้อ จากนั้นนำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขเสร็จแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่มี ประสบการณ์ในการสอนระดับปฐมวัย จำนวน 3 คน เพื่อประเมินความ สอดคล้อง

ระหว่างข้อสอบแต่ละข้อกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ได้ค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.67-1.00 และผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองกับเด็กนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อวิเคราะห์ คุณภาพรายข้อโดยใช้สูตร ของ Brennan (บัญญัติ ชำนาญกิจ และนวลศรีชำนาญกิจ. 2550: 56อ้างถึง ใน Brennan. 1974) ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.50-0.73 และค่าอำนาจจำแนกบี ระหว่าง 0.20-0.53 จากนั้นนำแบบทดสอบ มาหาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตรของ Shrock and Coscareli (บัญญัติ ชำนาญ กิจและนวลศรี ชำนาญกิจ. 2550: 69อ้างถึงใน Shrock and Coscareli) ได้ค่า ความเที่ยง

เท่ากับ 0.74

การเก็บรวบรวมข้อมูล ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยใช้แบบแผนการวิจัยเชิง ทดลองโดยใช้ แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและสอบหลังการ ทดลอง (One group pretest-posttest design) มีขั้นตอนดังนี้

1. ก่อนการจัดประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบ (Pretest) กับเด็กปฐมวัย เป็นเวลา 3 วัน 3 ชุด จำนวนข้อสอบ 30 ข้อ

2. ดำเนินการจัดประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์ จัดประสบการณ์ใช้เวลา 7 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน วันละ 40 นาที ท าการจัดประสบการณ์ในช่วงกิจกรรม เสริมประสบการณ์ รวม 21 ครั้ง 14 ชั่วโมง โดยเริ่ม ทดลองตั้งแต่วันที่ 11 กุมภาพันธ์-27 มีนาคม 2557 3. เมื่อดำเนินการจัดประสบการณ์แบบ วิทยาศาสตร์ ครบ 7 สัปดาห์ ผู้วิจัยทำการทดสอบ (Posttest) กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการคิดวิเคราะห์ห้ฉบับเดียวกันกับ แบบทดสอบที่ใช้ก่อนการทดลอง 4. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนความสามารถในการคิดวิเคราะห์ก่อนเรียน และหลังเรียน และ เปรียบเทียบหาความแตกต่างระหว่างคะแนนและวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อ ทดสอบ

6.สรุปผลการวิจัย (โดยย่อ)

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์มี ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75ของคะแนนเต็ม มีจ านวน ร้อยละ 87.50 ซึ่งมากกว่าจ านวนร้อยละ 75 อย่างมีนัยส าคัญ ทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์มี ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยส าคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

7.ข้อเสนอแนะในงานวิจัย

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การจัดประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์เป็นกิจกรรมที่ลงมือปฏิบัติด้วย ตนเอง ค้นคว้าหาความรู้ โดยใช้กระบวนการทางความคิด ครูควรจัดกลุ่ม

ผู้เรียนคละกัน ไม่ควรให้เด็กจับกลุ่มกันเอง เพื่อส่งเสริม ให้เด็กได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

2. ครูผู้สอนควรให้ความสำคัญกับเด็กปฐมวัยในการแสดงความคิดเห็น และเสริมแรงในเชิงบวก ให้เด็กมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นขณะร่วมกิจกรรมและนำเสนอผลงาน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจัดประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์สำหรับเด็กปฐมวัยที่มีต่อความสามารถด้านอื่น ๆ เช่น การคิดเชิงเหตุผล การคิดสร้างสรรค์ การคิดแก้ปัญหา

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบ การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยที่ส่งเสริมทักษะการคิด วิเคราะห์ในรูปแบบอื่นเพื่อหาแนวทางพัฒนาเด็กปฐมวัยในบริบทที่แตกต่างกัน

8.แหล่งอ้างอิง (ตามแบบของAPA)

สมบัติ เจริญเกษ, บัญญัติ ช ชำนาญกิจ. (2557). ผลการจัดประสบการณ์แบบวิทยาศาสตร์ที่มีต่อความสามารถในการคิด

วิเคราะห์ ของเด็กปฐมวัย. วารสารวิชาการเครือข่ายบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ, ปีที่ 4, (

ฉบับที่ 6) สืบค้นจาก [file:///C:/Users/chiangsaen/Downloads/29364-64509-](file:///C:/Users/chiangsaen/Downloads/29364-64509-1-SM.pdf)

[1-SM.pdf](file:///C:/Users/chiangsaen/Downloads/29364-64509-1-SM.pdf)

วิเคราะห์บทความงานวิจัย

จัดทำโดย

นางสาววสิรัตน์ กานนตระกูล รหัส 571561321055

ห้อง 2 (A)

เสนอ

อาจารย์พวงพกา ปวีณบำเพ็ญ

เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 1044403 การวิจัยเพื่อ
พัฒนาการเรียนรู้หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขา
การศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้งลำปาง